

/ Dvacet dva

Jak tak kráčeli chodbou k přednímu vchodu Somerset House, Churchill si zapálil doutník velký jako kavaleristovo kopí. „Neměl jsem tušení, že tu jste, pane,“ řekl Watson.

„Chtělo to nějaké tahání za nitky, to přiznávám.“

Watson si dobře uvědomoval, že po debaklu u Dardanel sesadili a vyhnali předchozího ministra vnitra i prvního lorda Admirality. „Nakonec mi dali Královskou skotskou pěchotu, aby mi zavřeli hubu. Ale je to dobrá parta. Nejdřív mi jako Anglánovi samozřejmě nevěřili, zvlášť když jsem se objevil s vlastní vanou a ohřívačem, ale divil byste se, čeho dosáhnete párem čistých suchých ponožek pro každého.“ Zasmál se, tvář mu halil kouř z právě zapáleného doutníku.

„Je mi líto, že jste byl svědkem té scény předtím. Phipps je jeden z těch, co chtějí, abychom seděli s rukama v klíně a čekali, až Němci udělají první krok. Můj bože, taky jsem bojoval s Búry a stejně se zdá, že jsme se nic nenaučili. Malé lehké bojové jednotky, vysoce pohyblivé, trochu rozčeřit vody. Právě to potřebujeme. Ne sedět rok za rokem v dírách v zemi. Musíme jim připomenout, že v sobě máme pořád bojového ducha.“

Watson instinktivně poznal, že právě Churchill vyprovokoval Němce puškovými granáty, aby vyvolal ve svém sektoru odezvu. To on zapříčinil bombardování klidného pásu fronty.

„Watson, myslím, že jsem vám nikdy neřekl, jak jsem vděčný, že jste nikdy nepsal to, co byste bez pochyby nazval *Králova manželka* nebo tak nějak.“

Watson se urazil. „Cítil jsem, že je moje vlastenecká povinnost to neudělat.“

„Ano. S jednou věcí si pořád lámou hlavu,“ řekl Churchill a zastavil se v temné chodbě pod zbytky skleněného lustru, který nárazy a otřesy očesaly až na posledních pár osamělých přívěšků. Okna byla zakryta těžkými závěsy a jediné světlo poskytovala řada problikávajících elektrických žárovek, které na svůj úkol nestačily. „Jak věděl, že jsem šel na Baker Street přímo z Reformního klubu?“

Churchill kouřil kubánské doutníky, které dovážel výhradně Výbor Reformního klubu pro víno a doutníky. Ale vzdálený hlas mu připomněl: *Kouzelníkovi se nedostane uznání, pokud prozradí svůj trik*. „Obávám se, že vám to nemohu říct, pane.“

Churchill přimhouřil oči, jako by se chystal vyštěknout rozkaz, ať mu to hned vyklopí, ale nakonec se usmál. „Dobrá, mám tu vysoce záhadnou událost, u níž bych uvítal vaši pomoc. Říkejme tomu *Případ muže, který zemřel dvakrát*. Události...“

Watson cítil, jak se v něm probudila zvědavost. To si nemohl dovolit. „Pane, obávám se, že mé působení se tu omezuje pouze na léčení. Nejsem společník, stopař nebo životopisec. A rozhodně ani detektiv.“

„To může být pravda. Ale máte známosti. Nečekám, že sem přijede, ale myslel jsem si, že jestli někdo dokáže sehnat skvělého detektivního poradce –“

„Nerad to říkám, pane, ale naše partnerství skončilo.“

Churchillovi spadla čelist a doutník držel na místě jen jeho zvlhlý masitý spodní ret. „Skončilo?“

„On má svoje včely a procházky v Downs a jeho svědomí jen příležitostně ruší dunění vzdálených zbraní, nebo aspoň tak si to představuji. Já jsem tady a dělám to málo, co můžu, abych zmírnil bolest a utrpení. My – on a já – se už nevěnujeme pátrání.“

„Vážně? To slyším nerad.“ Churchill otevřel dveře a nechal Watsona projít. „Ale snad byste mohl zvážit, že se podíváte na fakta případu?“

„Až do konce války jsem pouze lékař.“

Vykročili na čerstvý vzduch. Paní Gregsonová zaznamenala, že se Watson chystá odjet, a došla pro startovací kliku k nahození auta.

„No dobře. Nechme to tak.“ Churchill mu podal ruku. „Ještě jednou vám děkuji za práci na Myliově případu. Je mi líto, že to nemůže být nikdy veřejně oceněno.“

„Bylo mi potěšením.“ Watson nelhal. Stýskalo se mu po dnech, kdy jeho běžný týden mohl přinést třeba to, že pomáhal Holmesovi ochránit královskou rodinu před skandálem, a dějištěm mohla být knihovna v Athenaeu, salon velkých sídel v Hampshiru, vrchní soud, či dokonce Buckinghamský palác. V té době by s takovým výrokem nikdy nesouhlasil, ale život byl tehdy mnohem jednodušší.

Do přítomnosti ho vrátilo odbíjení hodin a zahvízdání blížícího se německého granátu.

První střela ráže 105 mm odpoledního bombardování vybuchla blízko opuštěné věže kostela a ta se díky velkému otřesu země povážlivě naklonila. Churchill s Watsonem sledovali rozevírající se špinavý vějíř půdy a oba si všimli menšího výbuchu za nimi, kde se část omítky

rozpadla na jemnou suť. Watson ucítil kolem tváře hor-ko, kůže ho začala štípat od padajícího prachu a kamene a zachytil ničivý česnekový zápach.

Strážný přiskočil, zahradil dveře a stoupl si před plukovníka, aby ho kryl. Odměnou mu byla kulka v hrudi, která explodovala a zanechala po sobě hrozivý kráter. Když strážný padal, Watson popadl Churchilla za ruku, strhl ho zpátky do chodby a přes rameno zavolal na paní Gregsonovou, aby je následovala.

Když upustila kliku a vyběhla, na les přistála salva od baterie německých minometníků a couvala k věžičce, hluk s každou ranou vzrůstal, až to znělo jako nepřetržitá série úderů kladivem.

Nárazová vlna z miny velikosti železničního vagonu zasáhla paní Gregsonovou a vymrštila ji přes zápraží Watsonovi do náruče. Sesypali se v chodbě na hromadu.

Watson už byl zase na nohou, když se udály dvě věci: Crossley vyletěl do vzduchu a vymrštil se proti průčelí Somerset House, karoserie se při nárazu na okna a kamenné zdivo zkroutila a zmačkala, a pak jedna ze střel vytrhla kus zdiva ze spodní části věžičky kostelu Le Gheer. Bez ohledu na šrapnely a střepiny stál Watson ohromeně ve dveřích a pozoroval, jak se věž hroutí jako opilec, až padla jako podtátá do okolního lesa se zaduněním, které na okamžik přehlušilo salvu střel nepřátelského dělostřelectva.